*

Диктатура не трапляється скрізь та одразу, вона крадеться – маленькими кроками.

Вилучення прав починається з чогось незначного. Вам здається, нічого небезпечного в цьому немає, особливо якщо свободи скасовуються колискою гучних гасел в ім'я чогось нібито вкрай необхідного суспільству. Насправді ви обмінюєте права на обов'язки. Навіть мовчазна згода – дозволяє процесу тривати надалі.

У когось поменшало прав і якісь незначні свободи десь відібрали… тихенько й зовсім трохи пригнобили Конституцію? Зрозуміло, все це виключно заради кращого життя для всіх (але на радість невідомо чиєїсь єдино вірній ідеології, заради величі лідера та прибутку державної машини з кінцевими бенефіціарами).

І от, час настає: Конституцію розтоптано, і відтепер – у вас немає прав, лише обов'язки, а ваша свобода існує як служіння персоніфікованій диктатурі. Не кажіть, що таке неможливо чи вас не стосується. Це обов'язково трапиться.

Ви заплющили очі на одне, ви поступилися в іншому. Можливо, ви раділи, коли хтось втратив свої права в прибуток політичних закликів які вам подобаються. Та й можливо, у черзі «скасувань» вам набридло стежити за такими «дрібницями», але… Запізно й налякано осягнули, що всі ці «непов’язані між собою пазли», труною складаються в єдину «картинку диктатури», яка тепер примусом вибиває двері вашого життя, злощеним за ваш кошт до блиску чоботом.

Коли стосувалось інших – вас це влаштовувало. Мої вітання, дійшла черга кататися на цій інфернальній каруселі. Кумедно, адже вам намагалися донести цю просту думку, вас всіляко попереджали. Але ви відмахнулися, як від нісенітниці. Відтепер усе «на часі»!

Тож бач, набув чинності день той,

Коли фатальний вигрім сповіщає,

Цей невблаганний дзвін по вас лунає.

Чомусь не бачу веселощі на обличчях, адже це саме те, чого ви так пристрасно бажали. Хіба ні?

Плекання потвори диктатури – *справа наміру та вибору кожного*. Поки ви підкидали монстру добич у вигляді чиїхось маленьких свобод, він завчався ковтати велику свободу всіх. Ще марите, що він пожалкує «ваші» свободи, тому що вони чомусь кращі за «їхні» свободи? Ні, він зжере все до останку. А тих, хто всі ці розгублені десятиліття дивився зневажливо згори, бож вірив, що приручив звіра вигодовуючи його досхочу, він розчавить з особливим смаком, як десерт… із кров’ю.

***